

za Dolgimi stenami. Ko pa sem na vrhu grape, se mi spet pokaže v vsem svojem sijaju.

Poledenelo vršno pobočje se sveti v blišču, po zraku pa sem in tja kot prikazni poplesujejo vrtinci pršiča, ki ga veter dviga s tal. Obstanem in gledam to pravljico podobno ter se sprašujem, če je v nebesih tudi tako lepo. Nekaj časa kar sedim tam in vse stvari se zdijo tako neresnične, da se bojim, da se bom vsak čas prebudil iz lepih sanj. Spomnim se na tiste, s katerimi bi rad delil te trenutke večnosti, pa jih, žal, sedaj ni tukaj z menoj. Po drugi strani pa se mi zdi prav, da sem sam in lahko, potem ko se popolnoma prepustim intenzivnosti doživljanja, prodrem sam vase in gledam na življenje in dogodke, ki se v njem vrstijo, čisto iz drugega zornega kota. Kot bi moje bivanje sploh ne bilo moje, ampak le del bivanja vseh, ki jih imam rad, pa tudi tistih, ki jih ne poznam. Čutim bližino dragih mi ljudi in rad bi jim podaril ta občutja vznepenosti, ki me preplavljajo. Človek v življenju vse preveč jemlje in premalo daje, čeprav je ravno to tista sreča, ki večno traja. Bom znal spoznanja tega trenutka nositi v srcu tudi potem, ko bom odšel od tukaj in se bo naredil dan, pa naslednji in naslednji...?

Počasi se prebudim iz zamaknenosti in se podam v ples duhov proti vrhu Grintovca.

Ne vem, kakšne občutke je imel **Scopoli**, ko je daljnega leta 1759 stal na tem mestu; jaz se to jutro nikakor ne morem živeti v njegovo kožo. Veter, ki postaja vse močnejši, čedalje bolj načeneja trdnost mojega sklepa, da sončni vzhod pričakam na najvišji točki svoje poti. Tako se zadovoljim s pogledom na blede luno, ki se dostojanstveno umika soncu na eni in na čudovite, ognjeno rdeče oblake, ki pripravljajo dobrodošlico žareči krogli na drugi strani. Še en dokaz več, da se bo vreme res pokvarilo.

Sestop je hiter in tudi prehod do Zgornjih Dolcev brez težav najdem, čeprav je že daleč tisto poletje, ko sem se potikal tod naokoli. Ko pod Dolško škrbino grizljam pomrznjene kolačke mūsli in si ogledujem smer zadnjega vzpona, vrh Kočne zažari v jutranjem soncu. Ker je pobočje, ki višje preide v grapo, kar posejano s kamnitimi izstrelki, moram pohiteti, preden se pod vplivom

sončnih žarkov začne kanonada. Človek kar ne more verjeti, kako lahko toplota čisto miroljubne kamenčke spremeni v strašno agresivne kotalnike, letalnike, frčalnike, žvižgalnike in treskalnike.

Vendar je strah odveč, saj me kmalu dohitijo gosta megla, ki se privali iz doline in zdaj bolj, zdaj manj uspešno zakriva sonce, ki na vsak način skuša prodreti skozi njo. Čez čas me dokončno zagrne in potem se bolj po občutku in spominu vzpenjam naprej. Šele na grebenu se vidljivost zaradi silnega vetra nekoliko izboljša, tik pod vrhom pa me že oblije sončna svetloba.

Zadnjih nekaj metrov do vrha se bolj preplazim kot preplezam. Napol sedim, napol ležim na skromnem prostoru in se z obema rokama držim za cepin, ki sem ga prav do okla zasadil v sneg. Pa sem mislil, da je na Grintovcu pihalo! Kljub temu, da vse frfota in plahuta okrog mene, se počutim kot podoba Boga na oblaku iz otroških let. Vsa dolina je v morju megle, čez katero se kot ogromen plaz vali sloj nizkih oblakov, nad vsem tem pa se podijo meglice koprenastih oblakov, ki so ubrale čisto svojo smer. Nekje vmes, na majhnem prostorčku na soncu, pa jaz, sredi vsega tega dogajanja. Čeprav me hoče odpihniti, kar nekaj časa opazujem veličasten prizor, saj vem, da si ga bom bolj zapomnil kot moj fotoaparati. Kolikokrat sem že napravil čarobnost trenutka prav z mrzličnim fotografiranjem, da ja ne bi česa izpustil in pozabil in da ne bi slučajno objektivu kaj ušlo! Obnašal sem se kot smrkavec, ki zbira sličice in je ves nesrečen, če mu v albumu katera manjka. Pri tem pa nisem opazil, da je mojemu življenju ušel trenutek – kratek, a dragocen. Sedaj se ob takih priložnostih raje prepustim doživetju in mi je fotografiranje postranska stvar – če je, v redu, če ni, pa tudi prav, saj v spominu in srcu slike ne bledijo kot na celuloidnem traku.

Ko sestopim do Dolcev, v megli komaj najdem nahrbtnik, ki sem ga pustil tamkaj. Zaradi slabe vidljivosti in tudi moje izredne sposobnosti izgubljanja se v bojazni, da ne bi zašel predaleč proti Kokri, odločim za prvo možnost prehoda v levo. Dozdeva se mi, da je megla, v katero izginja strm žleb, nekoliko svetlejša in na vrhu se res najdem sredi Grintovčeve strehe. Čeprav sem napravil brezvezen vzpon, sem vseeno vesel, da je orientacijskih težav konec, saj je pot do Cojzove kočice dobesedno razorana od številnih pohodnikov in smučarjev zadnjega vikenda. Prav zabavno je po slehah opazovati, kako se jim je v južnem snegu udarilo in zdrsavalo – malo manj zabavno pa je po teh zamrznjenih slehah hoditi.

Je pa potem toliko bolj zanimivo hiteti po grapi od Cojzove kočice proti Kamniški Bistrici, ki je takšna, kot bi jo zbombardirali. Prav pred kratkim je po njej zgrmel ogromen podor kamenja, od katerega so nekateri kosi večji od kubičnega metra. Prav nič mi ni prijetno ob pogledu na to razdejanje in misel, da bi se lahko kakšen od teh korenjakov, ki si šele iščejo svojo stalno lokacijo, prav sedaj spomnil sestopiti v dolino. Potem si pa predstavljajte naslov v črni kroniki: »Srečno prečil Kamniške Alpe, ob sestopu pa ga je povozil balvan!«

Pa ni nič pisalo, meni pa tudi ni treba pisati zahvale sponzorjem za tisto pivo, ki sem ga za »likof« spil v gostilni Pri gamsu.

Kadar v Jelenco pogledam

VINKO HROVATIČ

*Kadar v Jelenco pogledam,
vidim, kako se meglice s Klobuka
spuščajo nižje, vse nižje; takrat se zavedam,
zima se kmalu v dolino prismuka.*

*Veter krog hiše zapiha,
prve snežinke zaplešejo v vrto,
tik mi ob oknu še smrekova veja zaniha,
rože poslednje so v vazi na prtu.*

*Kaj bom spet čakal vso zimo?
Štel bom snežinke, ki padajo v polja,
zelel si v srcu, da kmalu bo mimo,
ko me obišče spet radost in volja.*